

Aktuelt synspunktet

Kirken kan gjøre noe

— Velferdssamfunnet har løst mange problemer, men også skapt noen nye. Mange av dem har sammenheng med velstanden. Jeg tenker ikke minst på de mange ensomme mennesker.

— Er det noe kirken kan gjøre med disse nye problemene?

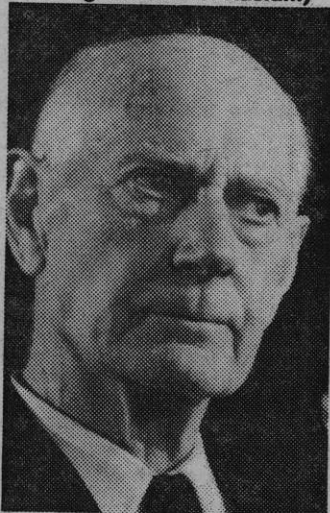
— Egentlig, når en tenker på Kristi lære, så måtte det være et samfunn hvor alle har det mest mulig trygt og godt. Jeg opplevde den tida da man måtte ha penger for å gå til lege. Derfor gikk vi ikke til lege.

— Hvis en skal kunne kjøpe seg til bedre legebehandling fordi en har bedre råd, så er det brudd på tanken om velferdssamfunnet. (...)

— Her hjemme har jeg inntrykk av at kirken er redd for å komme i motsetning til myndighetene i syn på militært forsvar, og på den annen side redd for å komme i selskap med krefter den ellers ikke har noe med.

Skremslene som i sin tid ble spredd, om at sosialismen ville ta kristendommen fra oss, er gjort til skamme. Det har aldri vært så mye kristendom i praktisk politikk i Norge som under det sosialdemokratiske styret.

(Ex-statsminister Einar Gerhardsen til Menighetsblad for Haslum)

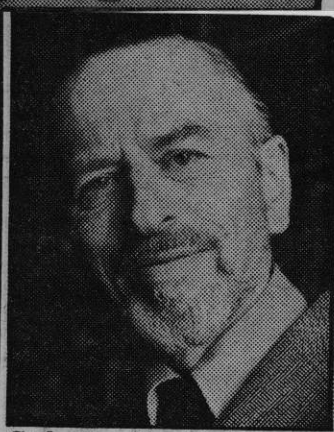

Einar Gerhardsen: — Det har aldri vært så mye kristendom i praktisk politikk i Norge som under det sosialdemokratiske styret.

Trenger vekkelse

— Vi oppholder oss i et kulturelt, åndelig og moralsk tomrom, hvor det forsøpledede mediabråket forsterker angstfølelsen, uroen. Vi trenger et alternativ som kan skape visjoner, håp, tro og mening. Vi trenger en vekkelse, et sted må den begynne.

(Forfatteren Carl Fr. Engelstad ved Oxford-bevegelsens 50 års-markering)

Carl Fr. Engelstad: — Vi oppholder oss i et tomrom og trenger en vekkelse.

Ikkje nøgde

På ny har vi sett at det blir oppretta fleire nye prestestillinger i kyrkja — til glede for

aviser som støtter regjeringa, til glede for teologiske studenter som frykter arbeidsløse og for kyrkjelydar som treng større mannskap. Som kateketar er vi ikkje nøgde med talet på nye kateketstillinger.

For vi trur vi er noko. Vi trur at våre oppgaver gir kyrkjelydane noko som nye prestestillinger ikkje gir. Dette gjeld ikkje maktkamp mellom prestar og kateketar, det gjelde eigentleg heile kyrkja sin kamp for å nå dei døypte gjennom fleire kanalar med fleire ulike stillingar. Og det har vore brei semje om at kristenkunnskapen i folket må styrkast, og med den undervisninga. vi synest ikkje ni nye undervisningsstillinger i framlegget til statsbudsjett gir uttrykk for at undervisning for tida er høgt prioritert av Den norske kyrkja.

(Bladet Kateketen)

NORSKE
ARGUS

A-S

BYRÅET FOR AVISUTKLIPP
FREDENSBORGVN. 24/26 - OSLO 1
TLF. 20 46 75

Utklipp fra:

VÅRT LAND

OSLO

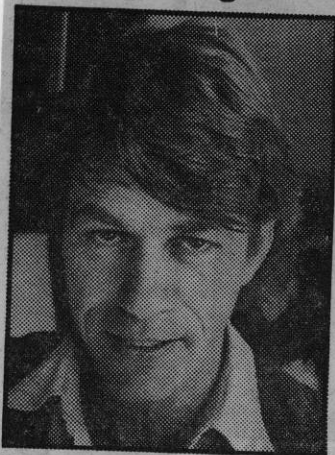
Pol. tendens: Uavhengig kr.

(Se baksiden!)

-1. NOV. 1984

12.07.032

Flyktig varighet

Hans Fredrik Dahl: — Som sosialt og politisk fenomen bæres Oxfordbevegelsen av et patetisk naivitet.

Så er det gått 50 år siden forfatteren Ronald Fangen stappet to whiskyflasker i sin koffert og dro til Høsbjør Hotel for å møte Oxfordbevegelsen.

Resultatet ble «En kristen verdensrevolusjon». Intet mindre. For Fangen, som så mange halvkristne liberale og borgerlige konservative i mellomkrigstida, ble utrolig nok grepet av Oxfordbevegelsens anmassende stil og påtrengende forkynnelse.

Den gikk som en farsott over landet, denne bevegelsen. Kampen for og imot «Oxford» sto på kulturdebattens prioriterte sakskart — i annen halvdel av 30-åra, på et tidspunkt da man kanskje skulle trodd at andre ting presset sterkere på. Over bygd og by sveipet den glade forkynnelse om at kristendommens årtusentunge budskap kvikt og greit lot seg koke ned til «fire absolutter» samt en teknikk med å bekjenne sine synder offentlig, ferdig med det. Dogmestrid, grubling, syndenes møysommelige forlatelse? Langt ifra, sa Frank Buchman og hans tropp, det hele er så mye, mye enklere: Lytt til Guds stemme i deg, så går det godt!

Mange gode mennesker vendte i oppriktighet sitt hjerte mot Gud etter anbefaling fra Buchman, utvilsomt. Betydningen av den personlige vekkelse kan for den enkelte ha vært stor, ja inngripende.

Men som sosialt og politisk fenomen, som bølge der vannmassene uvergerlig jager med seg grums fra dypere kulturlag, bæres Oxfordbevegelsen av en patetisk naivitet, hvis revolusjonerende varighet var dømt til å bli flyktig som topens skum.

(Kulturredaktør Hans Fredrik Dahl i Dagbladet)